

EXEMPLE DE LA PROVA

ÀREA 1

Comprensió oral (entendre)

L'examinand escoltarà uns textos de diferents tipus i haurà de realitzar l'exercici proposat per a cada text. Per exemple:

- Marcar amb una creu la resposta correcta d'entre 3 o 4 opcions segons el significat del text.
- Indicar si un enunciat és verdader o fals segons el significat del text.
- Omplir un document (per exemple, una fitxa) usant la informació del text.
- Marcar amb creus indrets en mapes o plans.
- Aparellar la informació del text amb rutes o indrets marcats en un mapa o plans.
- Ordenar una seqüència de dibuixos segons el significat del text.

Exercici 1r

Casset (text oral)

La vida en l'any 1000

Si qualsevol de nosaltres haguera de conviure per una temporada amb un habitant de la península Ibèrica de l'any 1000, és molt probable que amb penes i treballs aconseguiria superar la prova. En l'actualitat, no hi ha massa documents que permeten reconstruir la societat d'aquella època amb una exactitud absoluta, però del que no hi ha cap dubte és que els nostres avantpassats mil·lenaris eren uns supervivents nats, que no solament havien d'enfrontar-se a les guerres, sinó també a una cosa tan corrent en aquells temps com la falta d'aliments, la fam generalitzada i tot tipus de malalties.

La societat estava bàsicament dividida en els següents ordes: el dels que oraven, el dels que combatien i el dels que treballaven; i no li passava pel cap a ningú que esta estructura poguera canviar-se. La majoria dels habitants de la península eren vilatjans. Vivien en cases d'atovó i sostre de palla, d'una sola habitació en el centre de la qual estava la llar. A penes hi havia finestres per a impe-

dir la fuga de la calor i només hi havia un forat al sostre per on eixien els fums. Les construccions de pedra estaven reservades a monestirs, esglésies, palaus i castells. Els aristòcrates conservaven el tipus de vil·la romana, una gran casa amb un pati central i habitacions més humils al voltant. També hi havia les vivendes que tenien coberta de teula tan característica de la zona mediterrània.

La vida era senzilla, dura i sobretot curta. L'esperança de vida en l'any 1000 no era superior als 30 anys. Aquells que els sobrepassaven rarament aconseguien viure més de 55 anys. La vellesa era un privilegi que estava restringit, com moltes altres coses, a nobles, reis i sobretot a alguns monjos que tenien unes condicions de vida millors i podien arribar a complir els 60, 70 i, fins i tot, els 80 anys. La mortalitat infantil era enorme. S'estima que tan sols tres de cada cinc dels nascuts aconseguien complir els deu anys, i en eixa edat ja treballaven les terres tant com els adults, unes 12 o 14 hores diàries.

Pose una creu en la casella corresponent a cada afirmació, verdadera (V) o falsa (F), segons el text que ha escoltat.

		V	F
1	Els pobladors de la península Ibèrica de l'any mil patien guerres contínues i falta d'aliments, però, afortunadament, poques malalties.		
2	L'estructura social de l'any mil estava classificada en tres ordes.		
3	La majoria de les vivendes tenien una sola habitació i el sostre de teules.		
4	La perspectiva mitjana de duració de la vida d'un habitant de l'any mil no sobrepassava els 50 anys.		
5	Envellir era un privilegi que no estava a l'abast de tot el món.		

EXERCICI 2n

Casset (text oral)

LLUÍS: –Martí, deixa'm mil pessetes.
 MARTÍ: –I ara, Lluís, què t'ha passat?
 LLUÍS: –Sí, res... Que de matí he anat a buscar el cotxe al pàrquing, i resulta que he perdut el tiquet.
 MARTÍ: –I t'ha costat mil pessetes?
 LLUÍS: –No, home, no. L'home del pàrquing només me n'ha demanat cinc-centes. Però a l'hora de pagar, mire la cartera i resulta que m'he deixat els diners a casa.
 MARTÍ: –I què has fet?
 LLUÍS: –He anat al banc, però he quedat ben malament...
 MARTÍ: –Per què?
 LLUÍS: –Perquè encara no he cobrat el mes i no tinc un duro.
 MARTÍ: –I què has decidit?
 LLUÍS: –He pujat a un taxi i he anat a casa a buscar diners.
 MARTÍ: –I a ta casa, no has trobat diners tampoc...
 LLUÍS: –Pitjor, encara: no he trobat les claus.
 MARTÍ: –També les has perdudes?
 LLUÍS: –Em pareix que sí... Les he buscades per totes les butxaques, però no les he trobades.
 MARTÍ: –I el taxi?
 LLUÍS: –L'he tornat a agarrar fins ací i, mira, per això he vingut. M'espera fora. El taxi m'ha costat cinc-centes i cinc-centes de pàrquing, mil peles.
 MARTÍ: –Ja t'ha costat cara la broma... Bé, de moment, m'ha costat cara a mi.

Pose una creu en la casella corresponent a cada afirmació, verdadera (V) o falsa (F), segons el text que ha escoltat.

	V	F
6 Martí demana diners al seu amic Lluís.		
7 Lluís ha agarrat un taxi perquè s'ha deixat a casa el tiquet del pàrquing i no pot traure el cotxe.		
8 El banc no li ha donat diners a Lluís perquè encara no havia cobrat el mes.		
9 Lluís no ha pogut entrar a casa perquè no ha trobat les claus.		
10 El taxi costa mil cinc-centes pessetes.		

ÀREA 2

Comprensió lectora (llegir)

A partir d'uns textos escrits de diferents tipus, l'examinand realitzarà els exercicis proposats. Per exemple:

- Marcar la resposta correcta d'entre 3 o 4 opcions segons el significat del text.
- Contestar preguntes, segons la informació del text.
- Completar una fitxa o un quadre usant la informació del text.
- Indicar si un enunciat és verdader o fals segons el significat del text.
- Aparellar els titulars del text i el text corresponent.
- Ordenar una seqüència de dibuixos o frases segons el significat del text.
- Relacionar la informació del text i les rutes o els llocs marcats en un mapa.

Quart de Poblet

Limita geogràficament amb els termes següents: al nord, Manises, Paterna i València; a l'est, Mislata; a l'oest, Xiva i Riba-roja, i al sud, Aldaia i Xirivella. El terme municipal té forma allargada, des de la planura al·luvial del riu Túria a l'est fins als primers contraforts de les elevacions que el delimiten de l'Horta a l'oest. La superfície és plana amb ondulacions inferiors als 90 metres; els punts més elevats són el corral d'Almenar i la Pinadeta. El clima és mediterrani. En l'actualitat, la principal activitat de la població és la indústria, a la qual es dedica el 63,5% de la població activa, mentre que el 1,7% es dedica a l'agricultura, que ha perdut importància. La majoria de les explotacions agràries té menys de 5 hectàrees i el règim de tinença és directe. Els principals cultius són de regadiu i destaquen els cítrics i les hortalisses, que són regats per les aigües procedents del riu Túria. Quant a la indústria, el nombre d'empreses és de 570, segons el padró de radicació de l'exercici de 1990, situades, en general, al voltant de la carretera nacional III Madrid-València. Les indústries són ben diverses, des de la tradicional ceràmica fins als sectors tèxtils, de la fusta, begudes i alimentació, fabricació de mobles, somiers i matalafs. També hi ha indústries dedicades als materials de construcció (teules, formigó, fibrociment, refractaris, paviments, asfals), com també destaca la fabricació de pells, llums, material químic (plàstics, adobs, etc.) i arts gràfiques.

El topònim de Quart té origen en el terme llatí *quartum miliarium*, terme que fa al·lusió a la distància que el separa de València.

No obstant això, no tenim documents arqueològics d'esta època, tan sols una làpida i unes rajoles romboïdals de mosaic aparegudes al mas del Jutge del Pla de Quart. La base del pont sobre el riu Túria potser és romana. No hi ha tampoc proves arqueològiques del poblament àrab, llevat de l'antiga cisterna pública situada a la plaça enfront del campanar i la casa abadia. No obstant això, sí que apareix el nom escrit en les fonts i destaca el nom del "castell" i la menció a la "batalla de Quart" entre les forces almoràvits i el Cid, que va acabar amb la victòria d'este últim. Amb la conquesta cristiana Jaume I va fer donació del lloc el 1244 al monestir de Sant Vicent de la Roqueta que, al seu torn, depenia del monestir de Poblet (d'on prové la segona part del nom del poble), els monjos del qual n'exerciren jurisdicció des de 1278. Un monjo de Sant Vicent va continuar sent el majoral del lloc, bé que a vegades delegava les funcions en l'alcalde. En 1332 el rei Alfons IV dona permís a l'abat de Poblet, Pere Copons, per expulsar-ne els mudèjars i en 1334 li atorga la carta de poblament per repoblar el lloc amb cristians vells; esta carta de poblament és la que consagra el naixement del poble actual.

En aquell mateix segle es va erigir l'església parroquial en honor de Santa Maria, església que va ser reedificada en el segle XVIII en estil barroc. La successiva ampliació del perímetre urbà l'ha portada a englobar l'ermita de Sant Onofre, on es troben les imatges dels patrons, la Mare de Déu de la Llum i Sant Onofre.

Pose una creu en la casella corresponent a cada afirmació, verdadera (V) o falsa (F), segons el text que ha llegit.

		V	F
11	En l'actualitat la principal activitat de la població és l'agricultura, a la qual es dedica el 63,5% de la població activa.		
12	La majoria de les empreses de Quart de Poblet es troben ubicades al voltant de la carretera nacional III Madrid-València.		
13	En l'any mil nou-cents noranta hi havia sis-centes seixanta empreses.		
14	La primera part del nom de Quart de Poblet fa referència a la distància que separa el poble de València, i la segona part està relacionada amb el monestir de Poblet.		
15	L'any mil tres-cents fou atorgada per Alfons IV la carta de poblament que consagrà el naixement del poble actual de Quart.		

EXERCICI 2n

L'art de les figuretes de paper

La papiroflèxia és una disciplina centenària que desenrotlla l'habilitat manual i la creativitat, a més d'utilitzar-se en teràpies per a combatre malalties neurològiques i de les articulacions.

A Espanya hi ha més de 230 persones inscrites en l'Associació Espanyola de Papiroflèxia, però el nombre real dels seus seguidors és incalculable. A més de Miguel d'Unamuno –considerat el pare de la papiroflèxia occidental i autor d'un tractat sobre ella–, també van ser o en són molt aficionats hòmens com Benito Pérez Galdós, Leandro Fernández de Moratín, Federico García Lorca, Gonzalo Torrente Ballester o Luis Carandell.

A tots ells va seduir este art centenari, la denominació del qual prové dels vocables papiro, paper, i flexia, flexió. L'única norma és "crear la major quantitat de figures possible amb un dels recursos més senzills i assequibles, el paper", tal com explica Julián González, enginyer de 75 anys i soci fundador d'esta associació. Ell ha convertit ja en papiroflectes convençuts el seu fill i els seus dos néts, Sergi i Borja, de set i sis anys. "Una bona edat per a començar a fer figuretes està en els cinc o sis anys, quan el xiquet comença a recordar els primers plecens senzills. A partir dels 11 o 12 anys, el xaval ja pot ser un hàbil plegador, que sap fer netament tots els plecens que requereix una figura. Després comença a pensar com realitzar motius nous i va convertint-se en un autèntic creador".

Però no es tracta solament d'un simple entreteniment. "Potencia la imaginació i l'habilitat manual, i ajuda enormement en la rehabilitació de pacients amb problemes en les articulacions de les mans o amb malalties neurològiques", assegura Julián González.

Espanya es considera a més com una potència quant a creació de figures papiroflèxiques, igual que el Regne Unit, Estat Units i Japó. Prova d'això són les més de 4.000 figures registrades en l'associació espanyola. O el que un enginyer espanyol de 30 anys, Annibal Voyer, guanyara en 1996 amb una creació seua (una vespa) el més important concurs internacional de papiroflèxia, el NOA(Nippon Origami Association). El seu rival, que va guanyar este concurs en les dos edicions anteriors, va ser John Montroll, un matemàtic dels Estats Units considerat un dels majors creadors mundials.

L'Associació Espanyola de Papiroflèxia organitza tots els anys exposicions en col·legis, centres culturals i comercials. Publica a més un butlletí informatiu i impartix cursos a professors i pares, perquè el seu projecte fonamental és aconseguir que en l'educació infantil espanyola s'introduisca la papiroflèxia quasi com una assignatura més. I tenen un model en què fixar-se: l'escola japonesa, de la qual l'origami –terme amb què internacionalment es coneix este art– és part fonamental.

Hi ha unes normes i una ortodòxia en l'art de fer figuretes de paper. La primera és que no és el temps el que compta, sinó la perfecció. Es tracta de relaxar-se executant netament els plecens, llegint els plans que expliquen com aconseguir una peça de major complicació, o exercitant la memòria amb les que ja s'han deprés. L'objectiu és que tot es faça de forma ordenada, precisa i senzilla, que cada plec encaixe l'un a continuació de l'altre fins a arribar al final. I no valen els trucs: no es permeten ni els talls ni el pegament. A més, la majoria de les figures es fan a partir d'un paper quadrat i el 95% d'elles, usant un únic paper.

Pose una creu en la casella corresponent a cada afirmació, verdadera (V) o falsa (F), segons el text que ha llegit.

		V	F
16	L'art de les figuretes de paper és una disciplina centenària que a Espanya compta amb molts seguidors.		
17	Segons Julián González, soci fundador de l'Associació Espanyola de Papiroflèxia, als onze o dotze anys es pot aconseguir un bon nivell i ser un papiroflecta destre.		
18	La papiroflèxia, a més de distraure, desenrotlla la creativitat, però no és recomanable per a la rehabilitació de persones amb problemes articulars i neurològics.		
19	Espanya és el país que més campions ha donat en l'art de les figuretes de paper, per davant dels Estats Units i Japó.		
20	Una de les coses que més compta en l'art de la papiroflèxia és la rapidesa en l'execució de la peça creada.		

ÀREA 3

Expressió escrita (escriure)

La prova d'expressió escrita consistirà a escriure paraules del vocabulari bàsic davall d'uns dibuixos. Per exemple:

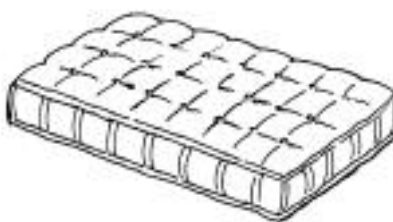
1.

2.

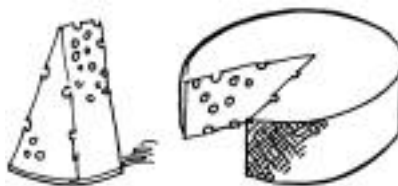
3.

4.

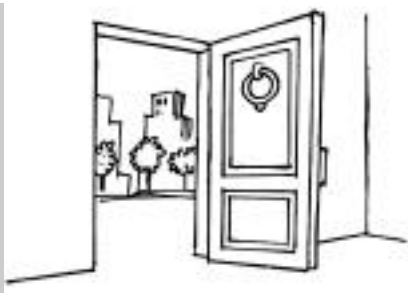

5.

6.

EXEMPLE DE LA PROVA

7.

.....

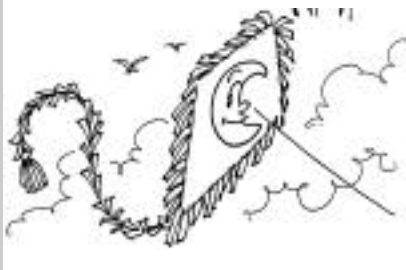
8.

.....

9.

.....

10.

.....

C. Santhos 2000